

[Glønborg]

gerningen er jo, at Socialdemokratiet, når man skal til forhandlingerne, stiller krav om, at vi andre ikke må være med, og det gælder, så vidt jeg har forstået, uanset om vi sidder på den ene eller på den anden side af Socialdemokratiet. Jeg synes egentlig, det kunne være meget interessant, om vi kunne få lidt større åbenhed i den arbejdsmodel.

Hvad angår hr. Kaj Poulsens vurdering af, hvad der er sket under den regering, vi var med i, vil jeg sige, at det er et vurderingsspørgsmål, som hr. Kaj Poulsen ikke skal slippe så let om ved som at påstå, at der skulle være brugt pisk. Det kan man selvfølgelig påstå, men vi er trods alt nogle, som mener, at den politik, der har været ført, i det mindste har været til gavn for de virkelig dårligt stillede i den fattige del af verden. Og når vi har levet på nas, på overforbrug, herhjemme, er det i det mindste ikke solidaritet med de dårligst stillede. Kærligheden skal også række ud over Danmarks grænser.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Ægteskab er monogami. Modsætningen, polygami, er det, som hr. Glønborg gentagne gange beskriver med at sige, at vi alle sammen skal være med i foretagendet. Jeg hørte således godt efter, da jeg lyttede til Kristeligt Folkepartis nye polygame partiprogram.

Hr. Kaj Poulsen efterlyser en afklaring af Fremskridtspartiets holdning til arbejdsmarkedets strukturproblemer. Jamen jeg har jo henvist til, hvor han kan læse om det. Det går kort ud på, at det, Folketinget kan bidrage med – Folketinget kan selvfølgelig ikke afgøre det hele – er at sørge for, at der bliver godt lønnet arbejde til alle, der er arbejdsdygtige; det er det, der skal til. Og ved godt lønnet arbejde forstår vi, at der er en god realløn, sådan at enhver, der gider gå på arbejde, også kan regne med at få rigeligt med livets goder ved, at der bliver produceret en del ting.

Derfor må Folketingets indsats være at sætte arbejdsgiverorganisationerne og arbejdstagerorganisationerne ud af spillet, for disse forældede indretninger fra 1899 bidrager i dag ikke til andet end deres eget forsøg på at opretholde tilværelsen, og de bidrager ikke på nogen måde til, at man får en højere realløn og en fuld beskæftigelse.

Vi skal holde op med at smide om os med skatteydermidler. Der anvendes nu 45 mia. kr. af skatteydermidler på det område, vi befatter os med. Hvis de 45 mia. kr., som i øjeblikket går til overflødige pjtatteuddannelser af den ene eller den anden art og til overflødige og vanvittige restriktionsbestemmelser, i stedet for kom til at virke i produktionen, ville vi være kommet et langt stykke vej til en bedre struktur på det danske arbejdsmarked. Det er det, Folketinget kan bidrage til.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg vil begynde her i anden omgang med at sige, at der ikke skal være tvivl om, at SF godt ved, hvordan tingene hænger sammen. Vi ved udmærket, at de fleste af de spørgsmål, vi har drøftet her i dag, er spørgsmål, som regeringen skal diskutere grundigt igennem med arbejdsmarkedets parter, og at alt vil afhænge af, hvordan parterne ser på det. Ingen skal være i tvivl om det, og derfor skal man heller ikke høre SF stå og tigge og bede og se ud, som om man står i kø for at komme i forhandling i denne sag.

På den anden side synes jeg, det ville være ganske klædeligt, om det store arbejderparti blev gjort opmærksom på, at det ikke altid er dem, der bestemmer. Så er det vist sagt.

Det, der hedder »intet over Folketinget«, håber jeg at man også forstår i organisationerne. Vi er alle klar over, at regeringen overlever på, at den i øjeblikket binder sig meget til samarbejdet med organisationerne. Ingen tvivl om det. Det er åbenbart kun hr. Glistrup, der ikke har opdaget det, men det får han nok øje på, inden der er gået så lang tid.

Det, jeg ville tage op, var et par ting, som jeg ikke fik taget op i første omgang. Det er noget, der mangler i redegørelsen. Nu ved jeg godt, at arbejdsministerens område ikke omhandler lære- og praktikpladser til unge. På den anden side mener jeg, at det er en vigtig del af en arbejdsmarkedspolitisk redegørelse om strukturproblemer. Hvis ikke vi får de unge i lære- og praktikpladser – og der står faktisk 14.000 unge mennesker uden lære- og praktikpladser – kommer det til at gå grumme galt på længere sigt.

Vi har tidligere givet vores bud på, hvordan vi kunne sikre, at de unge kom i lære- og praktikpladser, og det kunne være på den måde, at man vedrørende arbejdsgivernes elevbidrag –